

Albert Willebrand

**Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Albertus Willebrandt/ U.I.D.
Cod. Prof. ... Ad Exequias Quas ... Margarethae Schröders/ Coniugi suae
dilectissimae ac desideratissimae Vir ... Henricus Rideman/ Civitatis
Rostochiensis Senator ... Hodie ... apparabit. Omnes omnium ordinum Cives
Academicos ... invitat**

Rostochii: Kilius, 1660

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777427354>

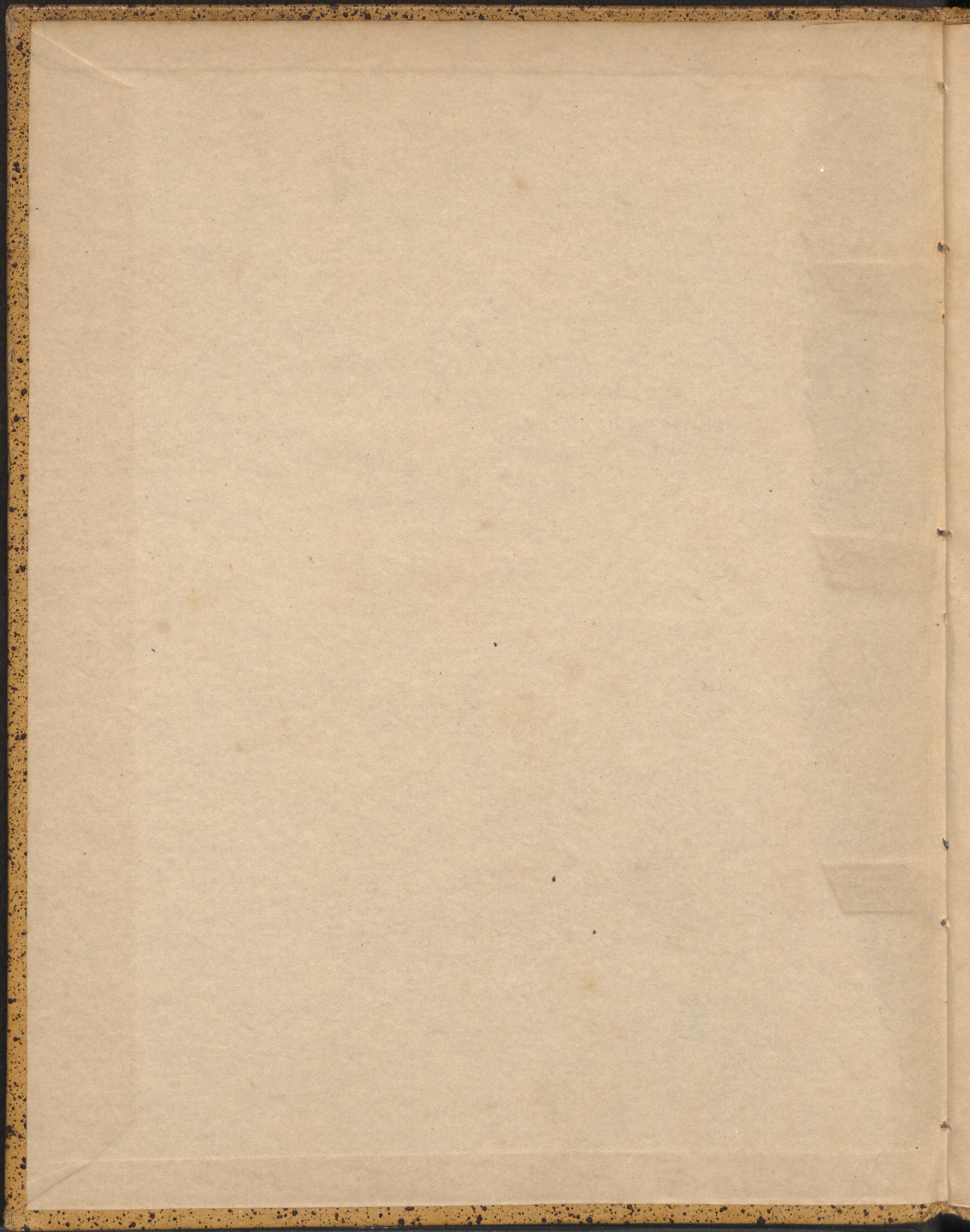
Druck Freier Zugang

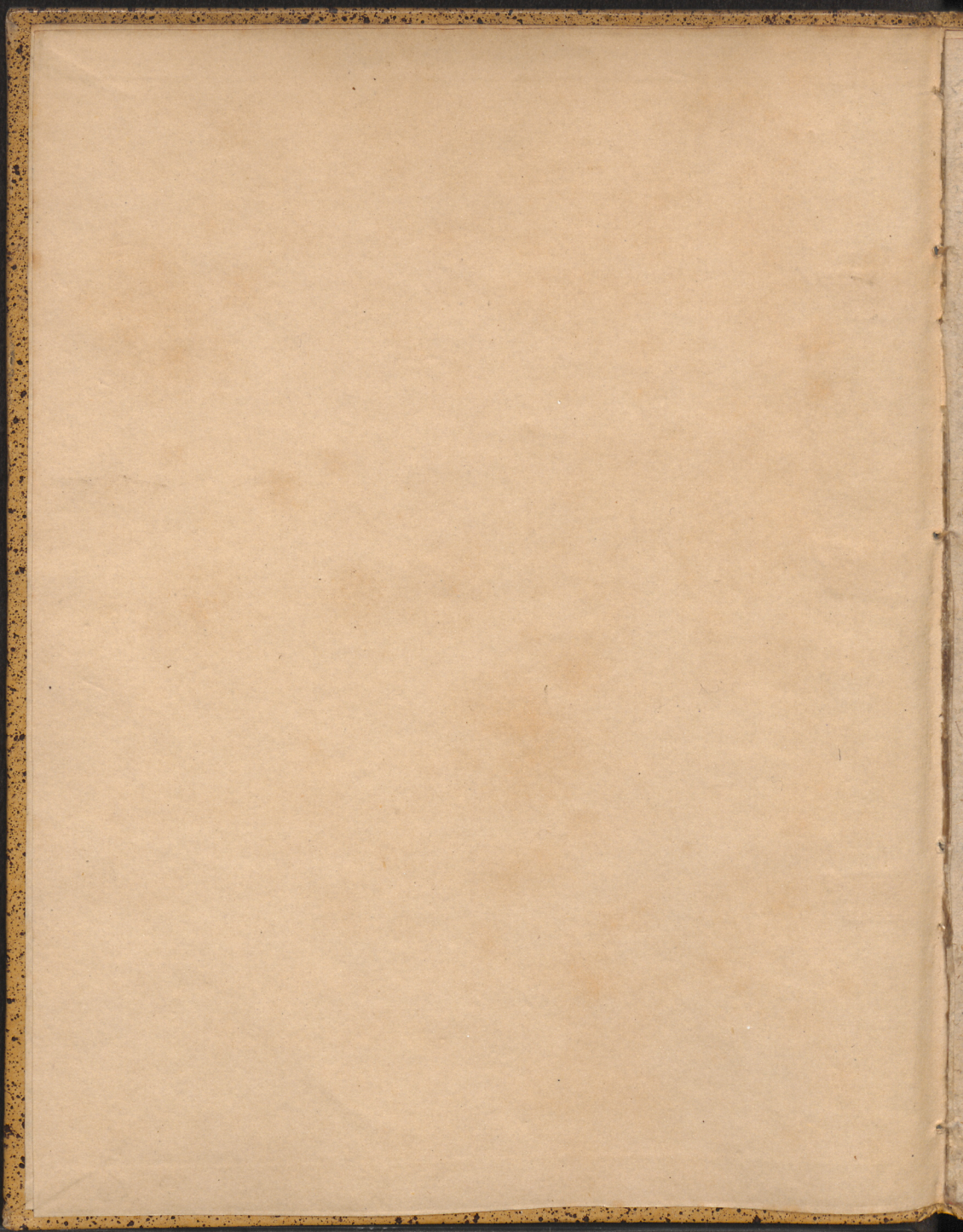

Willebrandt, A.,
in
M. Schröder,
uxor. H. Rideman.

Rost. 1660.

60.

PROGRAMMA
Quò
RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
ALBERTUS Willebrandt / U. I. D.
Coadj. Prof. & Ducal. Consist. Assessor,

AD
EXEQVIAS
Quas
Regia, honestissima, atq; laudatissima
MARGARETÆ

Schröders /

Conjugi suæ dilectissimæ ac desideratissimæ

Vir Amplissimus Spectatissimus Prudentissimus

HENRICUS Xideman / Civitatis Rostochiensis Senator dignissimus.

Hodiè circà horam primam in Aede Sacræ Virgini dicatâ decentissimè apparabit.

Omnes omnium ordinum Cives Academicos officiosè atquè sedulò invitat.

ROSTOCHII,
Typis Hæredum NICOLAI KILII, Acad. Typ. 1660.

RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
ALBERTUS Willebrand/ U.J.D.

Omnes ita naturâ comparati sumus, ut audito cujusdam boni hominis interitu, non possimus non contrahi animo, dolereque plurimum. Quid jam Nobis faciendum existimemus, in tam acerbo Fœminæ egregiis corporis ac animi dotibus ornatissimæ, Conjugis Viri Amplissimi DN. HENRICI RIDEMANNI exoptatissimæ obitu? Amisit enim ille suam dulcissimam Consortem, in quâ Post supremum Numen, semper, præsertim vero gravissimis ac periculosissimis his temporibus, salutis suæ, suorumque liberorum, spem collocaverat. Amisit indivulsam olim vitæ, variarumque fortunæ vicissitudinum sociam. Amisit Exemplar vivum virtutum, bonorum morum Specimen præstantissimum, magnumque humanæ ac castissimæ conversationis ornamentum. Quàm quieto tranquilloq; animo, illa vivente, mœstissimus hic Maritus degebat? quam securus, ipsâ sepius vigilante, dormiebat? qui maximam spem rerum suarum, in illius virtute, fide, prudentiâ, cæterisque virtutibus desixerat, ut in tutissimo quodam portu sibi jam navigare videretur. Sed ô vanas hominum spēs: ô fallacia vota: ô inanes cogitationes nostras: ô inevitabilem humanæ naturæ necessitatem! Ecce, cujus vitam quam longissimam Maritus olim charissimus, nunc Viduus proh dolor! afflictissimus, cum omnibus bonis

nis optabat, hanc heu pietas: exanimem cernit, hanc cadaver effe&am,
communi omnium Matri terræ hodie mandandam, cum amarissimis in-
tuetur lachrymis. Sed quo feror? cum lenire satius quam exasperare,
teneat doloris acerbiter. Quocirca considerandum nobis maturius
est, quid mali piissime denatæ MARGARETÆ, fœminæ elegan-
tium morum honestamento undecunque refertissimæ, mors ipsa afferre
potuerit, quo sibi dolendum Viduus tristissimus arbitretur. Nam si suâ
causâ ingemiscere ac flere intemperantius velit, ignavus procul dubio
nec matulæ mentis (quam tamen tot documentis nobis comprobavit)
videatur; est quippe virilis magnique animi, ita adversam suam fortunam
sustinere, ut non desiciatur, non opprimatur, sed rectus semper & in-
quocunque procacioris Sortis impetu firmissimus permaneat. Quod
si ad beatissimæ memoriæ MARGARETAM, Optimam atque inte-
gerrimam mulierem, vitâ jam functam, animum referamus, nihil profe-
ctò est, quo illius mors dolenda videri possit; quippe ipsa mortalitati ejus fi-
nem, & initium dedit immortalitatis; atque ipsimet in hoc tam procelloso,
& in omnestempestates exposito mari, triginta tres annos naviganti, nil
aliud fuit, nisi portus omnium miseriarum ac receptus quidam felicissi-
mus, nisi (ut cum D. Ambrosio de fide resurre&ti. scribam) *avumnarum,*
omniumq; malorum perfugium, fidelissimæq; statio securitatis. Quamobrem
frena iniiciamus justo licet, pietatisque gloriam merenti dolori, quem &
nos cum omnibus bonis, ex præmaturo, Matronæ hujus, ipsissimâ inte-
gritate conspicuæ obitu contraximus, & antequam ipsi decentissimas
eamus exequias, de ipsius honestissimis parentibus, majoribus, de illius
Vitâ integerimâ, morteque sanctissimâ breviter scribamus. Hæc igitur
Civitas Fœminam hanc multijugâ virtute præcellentem, in luminis
hujus auras prodeuntem, blando complexu faustoque omine, primu-
lum Anno salutis reparatæ 1627. die 15. Novembris, intra horam quar-
tam ac quintam matutinam excepit. Pater ipsius fuit beata recorda-
tionis Hans Schröder Civis, Cerevisarius, Vir honestissimus, Senior
societatis quæ vulgo *Schonvahlage* nuncupatur, & Provisor ad S. Spi-
ritum optime meritis. Mater ipsi erat MARGARETA Schröders.
Matrona pietate christianâ virtutumque fœminearum genere instructis-
sima. Avum paternum habuit. *Frans Schröder.* Nautam & Civem,
templi Varnamindensis Provisorem, multâque probitate præditum.
Aviam paternam ANNAM Michelsen / fœminam sanè ingenuam.
Proavam paternam habuit CHRISTOPHORUM Schröder ex Holsa-

tia.

tiâ oriundum, Virum recti semper conscium. Proaviam paternam **Kö-
nicke Maes**. Matronam laudabilem. Avum maternum agnovit **MAR-
TINUM Schröder / Civem, Cerevisiarum, & Negotiatorem hujusce
civitatis non postremum. Aviam maternam Ysbebe Tschentins** fœmine
sexus ornamentum. Proavum maternum agnovit **STEPHANUM
Tschentin / Civem, mercatorem, Cerevisiarum civitatis hujus, & ad D. Ja-
cobum Proviforem, Virum publico honorum suffragiô comprobatum.**
Proaviam maternam **MARGARETAM Dührfouen**. E tam probis,
integris, honestisq; Majoribus ac Parentibus, nostra piissimè denata, suam
deducens Originem, per lavacrum regenerationis Salvatori nostro **CHRI-
STO JESU** inserta fuit; ac in pietate erga Cœleste Numen, in aliisq; Vir-
tutibus, quæ Virginem ornare possunt, diligentissimè educata, non
acquievit honestati majorum ac parentum suorum, sed illam propriis
virtutibus auxit atq; egregiè decoravit. Quam, tam elegantibus animi doti-
bus ditatam ac dotatam, Vir Amplissimus, Prudentissimus **DN. HENRI-
CUS Niekeman / Senator Civitatis hujus dignissimus.** Anno 1646. conspie-
ciens, illam sibi, eodem Anno, & quidem die 23. Septembris, conjugali
fœdere adjunxit. Inter quam & illum, tam tranquilla, tam sœvis, tam
sincera fuit consuetudo, quam inter conjuges unquam esse potest. Nam
& illa intelligebat, quali nupta esset Viro, & hic, quam probam, quam
prudentem, quam fidelem, quam rei œconomicæ studiosissimam du-
xisset Uxorem. Quod autem pleriq; conjugum optare, votisq; pacisci
consueverunt; ut scilicet seipfos videre ac facere possint elegantis sobole,
parentes; ea bona fortuna, etiam in hocce conjugio, his optimis conjugi-
bus evenit. Donavit quippè illos Divina Benignitas prole patrimæ pa-
ritæ ac matrimæ virtutis æmulâ; quatuor videlicet filiis & tribus filiabus;
quorum liberorum primogenitus **HENRICUS**, & junior filia nomine
DOROTHEA mortalitatem jam deposuerunt; reliqui vero Quinq;,
scilicet **JOHANNES, CHRISTIANUS, MARGARE-
TA, ANNA, & HENRICUS**, adhuc dum **DEI** benignitate,
vitæ munere fruuntur, charissimam matrem nimis lubiô sibi præreptam,
anxio corde, querulis gemitibus, madentibusq; proh dolor! deplorant
oculis. Gaudebant quidè suâ pulchrâ prole optimi parentes, eiq; longæ-
vos se superstites mansuros experebant atq; sperabant. Sed, ut nullum
est mortalibus sempiternum in vitâ bonum, ut sæpè mœroribus collu-
tulantur lætitiæ, ita dulcissima illa animorum ac corporum copula non
diu

diu integra subsistit; solos quippè quatuor & decem annos peregerat in
vita maritali MARGARETA nostra, cum mundo huic valedicere,
cum conjugis, liberorumq; mellitissimos amplexus linquere iussa est ab eò,
qui solus vitæ neciq; jus ac summum possidet suffragium. Viram
illius verè christianam quod attinet; illam ita instituit, ut in eà præsen-
tes quod admirarentur haberent, absentes quod laudarent, omnes
quod imitarentur. Imprimis verò ex omni illo Virtutum censu, quibus ma-
trona hæc honoratissima suspicienda fuit, prima laus deberur pietati ac
devotissimo Divini Numinis cultui; quæ Virtus tantò est clarior, quan-
tò hæc matrona eam sibi habuit commendatiorem. Ædes sacras fre-
quentare, Conciones sanctas magno pectoris ardore & prolubio audire,
ad illarum regulam, vitam moresq; suos conformare, sacrum
codicem utriusq; testamenti continuà manu versare; DEUM precari
ac venerari assiduo, sæpius & quidem religiosissime agnitis, ac amarissi-
mè defletis peccatis, Divino ac jucundissimo Corporis & Sangvinis
CHRISTI JESU pabulo, animam suam piissimam refocillare, hæc
erant præcipuæ hujus præstantissimæ fœminæ artes, hæc professio. Pro-
bè verò sibi perspectum habens hæc prudens fœmina, velut in semente
posita est Spes futuræ messis, sic totius reliquæ vitæ expectationem, ab
educatione pueritiæ pendere; ideò maximam navavit operam, ut antè
omnia, præceptis timorem Domini, qui est initium sapientiæ, instillantibus,
dilectissimorum suorum liberorum animi imbuerentur, curaq;
ac ductu bonorum præceptorum, ad DEI summiveram agnitionem,
& religiosum cultû, velut manu deducerentur. Experta autè hæc pientissi-
ma fœmina, copiosissimam DEI Optimi, & quidem juxta infallibilia
(quæ in psalmo 112. & psalmo 128. luculenter exprimuntur) promissa,
benedictionem, non semet ingratam ergà illam præstitit; ut illa ipsa, in
propriam desideratissimam prolem aliosque subsequuturos successores
devolveretur, cordicitus exoptavit, & idcirco omni spè destitutorum,
fortunisque privatorum inopiam sublevare, templis, Scholis, ac aliis ali-
quâ difficultate pressis & laborantibus, sine ullâ cunctatione, ac cum sum-
mo pii animi prolubio subvenire consuevit. Concordiam, quâ quid de-
lectabilius? quid gratius? quid felicius? est enim amoris vinculum, est cha-
ritatis consortium, cum omnibus agnatis, amicis ac proximis impensis-
simè coluit. Quid jam dicam de illius in omnibus adversis, atq; calami-
tatis constantiâ? concoquere illa poterat semper temporum tristitiam,
donec

donec dies tandem gratâ vicereduceret candidiores soles, menteq; inconcussa, animo presenti, per varia discrimina, cursum tenere potuit. Et ut plura in compendiû redigam, Mentem in omni sorte gessit æquabilem, ut nec secundis rebus insolescere, nec malis animum aut spem despondere solita fuerit. Heu mihi! quam multæ sceminarum prava imitantur specula; quæ læti hominis imaginem tristem, tristis lætam exprimunt; at piissima & candidissima MARGARETA, suo exopratisimo Conjugi hilari læticiam, mœsto ægritudinem Sociam adjunxit; Præclara MARGARETA curas, quæ in maritum inclinatæ recumbebant, in partem, sapientē consilio, industrio conamine, fide non minori, quam olim PORCIA CATONIS filia, adversus Virum suum M. BRUTUM usâ fuerat, juvit, existimans se, non tanquam pellicem ad lecti tantum mensæque consortium, sed etiam ad prosperorum ac adversorum societatem Viro nupsisse. Non imitata fuit illas mulieres, quæ tintinabulo sonantiores linguas exerunt, audacterq; pejerant, quæ cælum terræ miscent, itâ ut propitio DEO sit opus, & magno mari, ad eluendas contumelias & calumnias, illi misero, contra quem linguam suam exaciunt. Nam illa animum habuit, nullâ in alios malevolentia suffusum, sed admirandâ modestiâ suffultum; plenâ erat mansuetudinis, plena humanitatis; non erat illa Vulgivaga mulier, caproque foedisimo animali insidens, (cujus Pausanias in Eliacis lib. II. meminit) verum erat altera Phidiæ URANIA, apud Eleos ex auro & ebore conflata; altero pede præmens restudinem; erat scilicet mulier egregiâ speciè & honestate, quæ insignis castitatis conjugalis cultrix, privatis parietibus, exceptâ summâ necessitate semet continebat, domus curam agebat, nec temerè foris, instar domiportæ vagari solebat. Non illam monilia baccata, non murenulæ, non armillæ, non annuli, non cincinni, non vestes peregrinæ, sed morum probitas, sed vitæ Sanctimonia, sed pudor atque verecundia exornabant. Pietas autem, DEIque Summi cultus in hac Matronâ selectioris indolis, tum in tota vitâ, tum in ipso lethali morbo luculentius eluxit. Cum quò, dum tredecem septimanis conflicaretur, binâ vicè, & ante octo dies, ipsa nocte, quæ obitum ejus præcedebat, sacrosanctam Corporis & sanguinis CHRISTI JESU Eucharistiam, cum summâ animi devotione, è manu Viri Reverendi & Excellentissimi DN. JOHANNIS QUISTORPII SS. Th. Doct. Professoris, atque Pastoris ad Aedem. D. Jacobi Vigilantissimi sumisit, Inter alias pientissimas preces, Psalmo.

Trige.

Trigesimo primò, tanquam unico ac efficacissimo afflictissimæ suæ animæ
pharmaco, semet, quoad vixit, sæpissimè recreaverat, illum quoq; ante
mortem suam, pro suæ Concionis funebri Textu elegerat, & ut à suo
Confessario Rev. Dn. Doctore QUISTORPIO, in illius Exequiis
elucidaretur, atque clarius exponeretur, impensissimè desiderarat. Antè
medium annum passa fuerat, vehementissimum ac inenarrabilem sangui-
nis fluxum, qui mirum in modum, vires corporis illius labefactavit, at-
trivit, mortiq; prorsus vicinam reddidit. Interim Divino auxilio, per or-
dinaria media, sic eluctata ex hoc malo fuerat, ut cum summâ cordis sui,
Conjugis dilectissimi, liberorum, ac consanguineorum amantissimorum
voluptate, sacram ædem (cujus invisendæ ingenti per aliquot tempus fla-
grabat desiderio) frequentare potuerit. Ah, heu! Ut infida fors rotat,
exercetque humanas vices! quam vario tenore fluunt res mortalium!
quam nulla est voluptas a deo magna, cui mœror Comes proximè non ad-
sistat. Quippè, æternam jam adepta quietem MARGARETA no-
stra, ante tredecim hebdomadas, in priorem prolapsa infirmitatem, &
summâ accedente virium imbecillitate, ad lectum lethalem semet con-
ferre coacta fuerat. Consultuit quidem tunc conjux afflictissimus, non
solum hujus loci, sed extraneos quoque medicos, ut pristinæ sanitati, in ul-
terius suum, ac liberorû solatiû, restitui posset. Doctor quoq; JOHAN-
NES BACKMEISTER, immoderatum illum sanguinis fluxum, non
absque magnâ recuperandæ valetudinis spe stiterat: verum accedente
magnumque incrementum sumente defluxionum obstructione, præviâ
quoque ingenti sanguinis in corpore fere jam emaciato putredine, non
solum maxima cordis angustia, sed etiam ardentissimâ febrî, omnemque
medicorum industriam fallente fuerat correpta; quæ scæminæ huic im-
mortalitate dignæ, inevitabilem ex hâc vitâ migrandi necessitatem affere-
bat. Quanquam autem Dn. D. BACHMEISTERO, etiam Experien-
tissimus Dn. D. MARCHIUS, ad citiorem ac feliciorẽ ejusdem resti-
tutionem adjunctus fuerit, & cum prædicto Dn. Collegâ diligentem, in
generosioribus medicamentis, ægerrimæ, mortis quæ iminentis candidatæ
porrigendis, operam adhibuerit; sævierunt tamen intus mala; sæviit per-
niciosissimorum symptomatum, accedente anginoso faucium affectu,
congeries; quæ robur nobilium partium, quarum officio vitâ carere ne-
quit, penitus posttravit, & calorem innatum, omnis post DEUM curatio-
nis auctorem, cum humido radicali, pedetentim extinxit. Lubenter qui-
dem

dem in sui conjugis tristissimi, suorumque liberorum ac amicorum voluptatem atque commoda, diutius consortio viventium adesse experiiſſet. Quia vero Divinam voluntatem, ut huic mundo valediceret agnoverat; illi se totam intimis votis commendans, flexit protinus piſſimum suum cor, ad magnam illam Mundi mentem, exoptans lubenter explere legem mortalitatis, suoque salvatori CHRISTO JESU convivere. Non possum me hercule! exprimere, quam religioso animo morbum ſævientem, quo mortem jam certam & imminentem tulit? Suspiravit toties ad Supremum Numen, & cum Davide illa verba ex Psalmo 42. deprompta. *Wie der Hirsch schreiet nach frischen Wasser. Item. Herzlich thut mich verlangen nach einem seeligen Ende. Item. Herr Jesu Christ du höchstes gut / du Brunquell aller quaden. Item. Ich habe meine Sache Gott heimgestellt / cum summâ animi devotione ingeminavit. Antè extremum vitæ terminum gratias summas suavissimo conjugalis thori socio, pro amore candido fideque nunquam violatâ egit; proli suâ dilectissimâ, Divinam impertit benedictione, eamque ad Dei cultum, ad Parentis reverentiam, ad præceptoris obedientiam, materno sanè affectu commonefecit; omnibus quicumque illam aliquo offendere potuerant pacto, exipsis placidissimi, & vere pii ac christiani animi visceribus condonavit. Et quis non miretur tantam in foemina hâc præclarâ, ante ipsum, è vitâ excessum constantiam, tantamque sapientiam; quæ imitata navitas in patenti deprehensos Oceano, qui nihil acriori præse flagrant, nisi ut quam citissime portum attingant; æmulata viatores diuturniori vitâ fatigatos, qui nil impensius quam quietem experiri, patriosque lares revifere cupiunt, ardentissime è miserâ hujus vitæ servitute, ac carcere, in libertatem filiorum DEI justis vindictis asseri experit. Et cum ipsa antehac in utraque fortunæ facie, parem & æqualem animi tenorem præferreret, tunc in extremo vitæ actu, qui etiam sanctissimos concutete consuevit, tantâ constantiâ pectus munitum habuit, ut nulla doloris vi nullâ mortis formidine, de statu mentis sese dejici permitteret. Nihil aliud preces illius, nisi suspiria ac gemitus, nihil cygneæ voces, ab imo pectore elicite aliud spirabant, quam vanitatis & mundi inanium despectum, quam devotam contemplationem humanæ imbecillitatis, quam peccatorum suorum pœnitudinem, quam desiderium vitæ æternæ, quam Divinæ Majestatis inter beatissimos spiritus conspectum. Et tandem in tantâ constantia atque pietate; in tantâ erga Salvatorem suum spe ac fiducia, Optimâ hæc & preciosa suo conjugii, liberis, & amicis,*

MARGARETA, egressa corpore est, ut viva solebat, è cubili. Et relinquens hic concretum & mortale corpus, quasi placidissimo sopita somno, horum infelicitum temporum miserias, & humanæ vitæ calamitates atque molestias, in præsentia aliquot consanguineorum & vicinorum, die 13. Augusti, circa horam Septimam matutinam deseruit, cum finivisset ætatis annum Trigesimum tertium. Et ita tibi occidit tua PENELOPE Vir Amplissime Vidueque jam mœstissime, ita cœlo recepta, grande familia tuæ præsidium & decus; sic mortalitatem immortalitate commutando, ad cœlestem patriam commigravit, unde dono DEL, tam rarum amoris pignus ad te transmissum fuerat. Verum Tu Amplissime, Prudentissime Vir, quid quæro facies? anne hic obstrepes? noli voces vel lamenta sparges? cave. Nihil ille supremus omnium rerum conditor ac gubernator, quod non nobis conducatur expetit, nihil decernit, quod non utile, non temporis. Certe sic christianus institutus; sic imbutus es: vitam hanc, esse carcerem, lachrymarum vallem, navigationem periculi plenam, per brevia vada, atque syrtis; profectioem è terrâ in cœlum. Mortem contra refugium ac asylum malorum, & in mundi fluctibus, portum acceptissimum. Cur ergo dolori tuo lenocinaberis? quid gemitibus, quid lachrymis (quod votis debebas) prosequeris? Obiit dices? sed à terennis ad cœlestia, à fluxis tuis atque caducis bonis ad æternas illas immensasque divitias abiit. Cara illa Tibi fuit? sed cariorem, olim recipies, & beata æternitas, aliquando te illi iterum conjunget; à quâ brevi temporis intercapidine nunc sejungeris; & carior tibi DEUS esse debet, qui eam voluit ex hoc turbido vitæ pelagô in portum traduci, & è corporeo hoc ergastulo in libertatem asseri. Placuit id DEO? placeat & tibi. Provinciam quoque tuam, in quâ Te collocavit Divina benignitas, perpende, & quia in publico civitatis bono promovendo, curæ tuæ studia promoventur, retine personam in utrâque fortunâ æquabilem, nec domesticam calamitatem, in Reipublicæ noxam verti permitte. quoniam vero illa ex hisce regionibus ubi vita erat in exilio, via in periculo, finis in dubio, non supra planetarum orbem, sed suprâ cœlorum cœlos transiit, ubi dolor non sentitur, gemitus non auditur, malum non timetur, summum bonum possideris; ideo hanc felicitatem, O Vidue mœstissime, conjugii dilectissimæ invidere noli. sed potius eandem lethi viam calcare & dimidiô sui jungi desiderare. Compesce moneo adhuc Vir prudentissime mœstitiâ tuam; & cœo jam æquior

ore

ore animo mane, quod quàm amissis, sequeris. Respice (ut te-
cum sapientissimo Senecâ alloquar) celeritatem rapidissimi tempo-
ris: cogita brevitatem hujus spaciû, per quod citatissimi curri-
mus; observa hunc comitatum generis humani eodem tendentis,
minimis intervallis distinctum, quâ iam ubi maxima videntur,
quâ puras perisse, præmissa est. Quid autem clementius, quam cum
idem iter tibi emetiendum est, flere illam quæ antecessit? Flet ali-
quis factum, quod non ignoravit futurum? Flet aliquis factum,
quod aiebat non posse non fieri? quisquis aliquem queritur mor-
tuum esse, queritur hominem fuisse. Parce funesto labori & lu-
ctui; non enim convenit, ut qui cordatus Vir est, ejulet postra-
tus juxta defunctam, fœminæ ad exemplum; luge vero modera-
tissime dilectissimam Tuam CAJAM. Non enim mortua,
sed eandem viam, quam omnibus ingredi necessarium est,
prævit. Nos etiam (ut cum Antiphane in Aphrod apud Stobi-
loquar. *in idem eum ipsâ diversorium veniemus, communem unâ relâ
quam acturi vitam.* Vos autem Cives Academiæ honoratissi-
mi (amanter & officiosè oro ac invito) Matronam hanc ho-
noratissimam, virtutibus sexus fœminici celebrem; ad tumu-
lum in templo Mariano paratum efferendam, frequentes comi-
temini, exuviasq; tam honestæ, tam integræ ac laudabilis ani-
mæ, ad conditorium suum, decentissime deducite; hocque ipsò,
lenite mœrorem mœstissimi, cum afflictâ prole, atque amicis, ma-
riti, Viri de Civitate, de Ordine nostro optime merentis, literarum
literatorumque Favoris non postremi. Quem jam desideratissi-
mâ conjuge orbum, efficaci consolatione erigete, acerbum animi
ejus luctum lenite, medicinamque tantæ ægritudini largiri
non intermittat (juxta pia nostra vota) æternus ille solator Spiritus,
qui tristissimis mentibus gratissimam requiem & exoptata gaudia,
clementissimè afflare consuevit. Sed nequè nostri, O CIVES
ACADEMIÆ Colendi, eo ipso tempore obliviscamur, quò justa
justissima lectissimæ huic fœminæ, honestatis, modestiæ, patientiæ,
verecundiæ, omnis denique virtutis Specimini & exemplari, atque
in tam floridâ pro dolor! ætate, e mortalium consortio secedenti
perfoluturi sumus. Cogitemus obsecro, quod olim Lipsius
Gent;

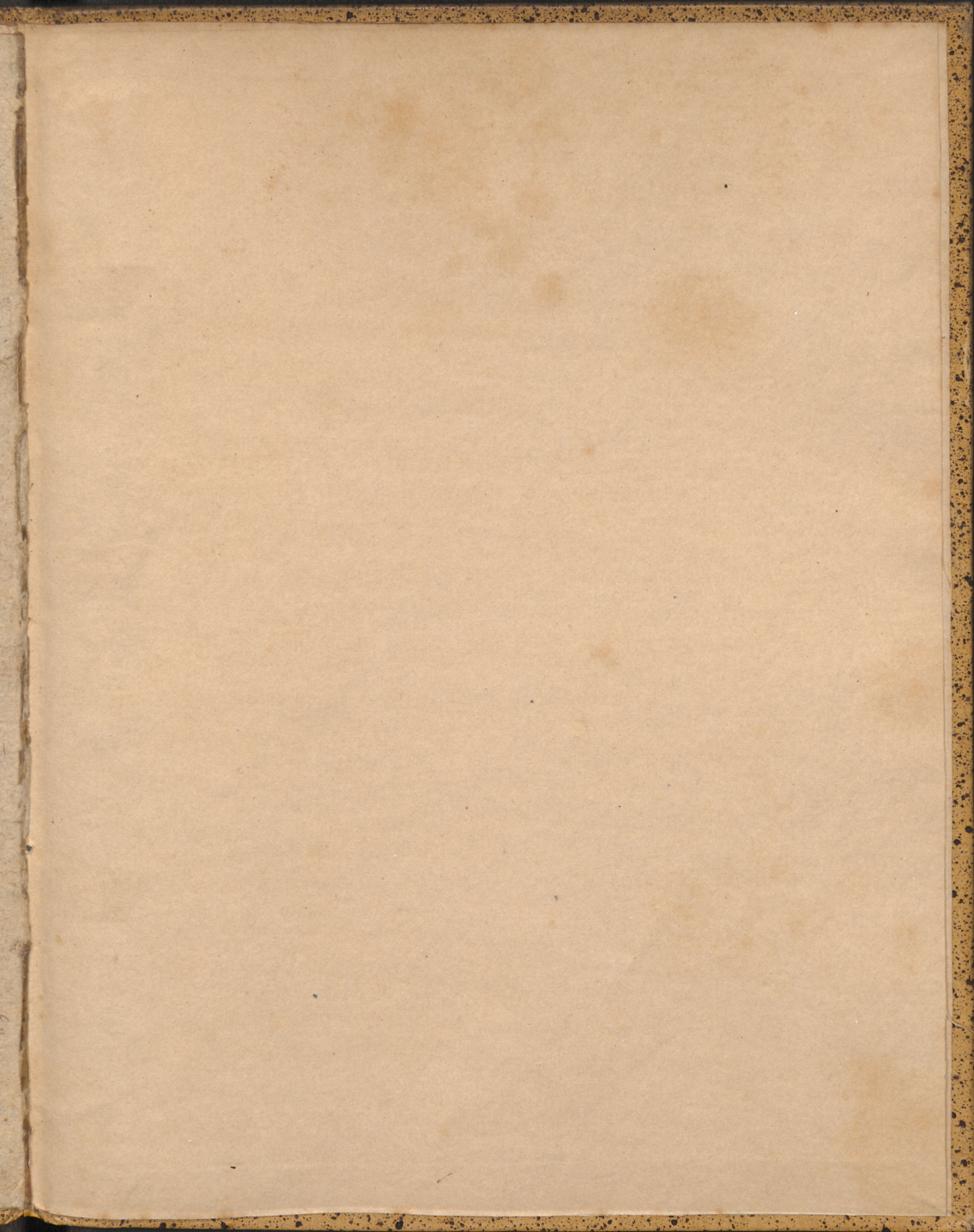
Cent. 4. miscell Ep. 49. scribit; *Parca assidue super caput nostrum
stat, & idu aliquo percellit nec expectato. Sicut in aqua pisces ludunt in
aere aves volitant securæ insidiantium; & illos hamus adducit, istas
rete involvit: Sic sic fit nobis, & aliquem è magnò grege assiduo vena-
tur, & capit pallens hæc Diva. Pe. pendamus ea diligenter quæ Papinius
Statius, sublimis ac celsus poetalis. II. lylv. 1. cecinit.*

*Nos anxia plebes
Nos miseri quibus undè dies suprema, quis avi
Exitus incertum: quibus instet fulmen ab Astris
Quæ nubes fatale sonent.*

Deniq; dum vivimus, vivamus, non genio, non corpori, non vo-
luptati, non rebus caducis, non mundo; sed Virtuti, sed cælo,
sed æternitati, sed DEO, & nos tempestive ad mortem, vel
satius ad felicissimum ex hac calamitosissimâ breviq;
Virâ exitum disponamus atque præ-
paremus.

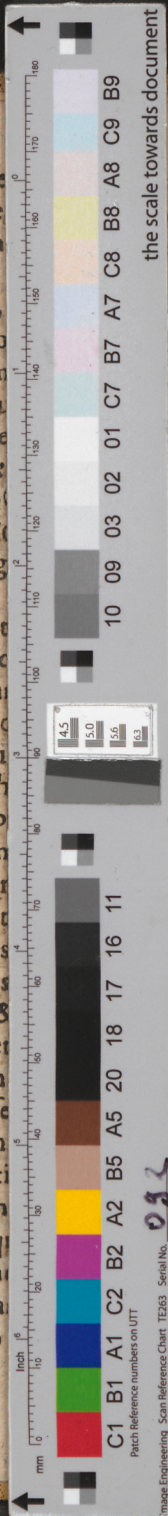
P.P. Rostochii sub Sigillo Rectoratus die
20. Augusti A. D. 1660.
Conventus fiet hodierna horâ primâ
In Æde Divæ DEI paræ Sacrâ.

dem in sui conjugis tristissimi, suorumque libe-
tem atque commoda, diutius consortio vive-
Quia vero Divinam voluntatem, ut huic ma-
rat; illi se totam intimis votis commendans,
suum cor, ad magnam illam Mundi mentem,
legem mortalitatis, suoque salvatori CHRISTO
sum me hercule! exprimere, quam religioso an-
quò mortem jam certam & imminentem tu-
preum Numen, & cum Davide illa verba e-
Wie der Hirsch schreiet nach frischen Wasse
verlangen nach einem seligen Ende. Item. H
stes que / du Brunquell aller gnaden. Item. H
heimgestelle / cum summâ animi devotione in g
vitæ terminum gratias summas suavissimo
amore candido fideque nunquam violatâ egit
vinam impertit benedictione, eamque ad Dei o-
tiam, ad præceptoris obedientiam, materno sa-
omnibus quicumque illam aliquo offendere pe-
cidissimi, & vere p̃i ac christiani animi
Et quis non miretur tantam in fœminâ h
evitâ excessum constantiam, tantamque sap-
tas in patenti deprehenso Oceano, qui n
niliut quam citissime portum attingant; et
vitâ fatigatos, qui nil impensius quam quiet
revisere cupiunt, ardentissime e miserâ hujus
in libertatem filiorum DEI justis vindiciis
ipsa antehac in utraque fortunæ facie, parem &
præferret, tunc in extremo vitæ actu, qui et
consuevit, tantâ constantiâ pectus munitum
nullâ mortis formidine, de statu mentis sese
aliud preces illius, nisi suspiria ac gemitus, nih
ctore elicitæ aliud spirabant, quam vanitati
ctum, quam devotam contemplationem
quam peccatorum suorum pœnitudinem, qu
næ, quam Divinæ Majestatis inter beatissim
tandem in tantâ constantia atque pietate; in ta
spe ac fiducia, Optimâ hæc & preciosa suo
B

orū volupta-
experiisset.
ret agnove-
piissimum.
nter explere
re. Non pos-
savientem.
oties ad Su-
eprompta.
schur mich
rist du höch-
Sache GDe
e extremum
ri socio, pro
tissima, Di-
ntis reveren-
monefecit a
exipsis pla-
ondonavit.
ante ipsum.
imitata nau-
ec flagitant.
diuturniori
atriosq; lares
ac carcere,
Et cum
ni tenorem.
os concutere
la doloris vi
tteret. Nihil
ab imo pe-
nium despe-
n vitæ ater-
pectum. Ec
orem suum.
s, & amicis,
MAR.